

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

V. Ziscae statua ponitur; eiq[ue] Procopius Rasmus succedit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

inolo inductus, defensionem eorum suscipere promissisti: scio, te dare fidem hereticis, violatis iuris fidei sancta, non potuisse, & peccare mortaliter, si servabis: quod fidei ad in fidelem non potest esse ulla communicio. Ceterum postrema litterarum tuarum particula, per quam requiris, ut processus contra hereticos editos tollamus, vel suspendamus a tempore. Respondemus, hoc nullo modo fieri posse, de manifestis hereticis in sacro Constantiensi Concilio condemnatis, presertim cum sentiamus, communicio sensu Principum Alemania exercitum preparari ad confusionem eorum. Sed ut supra dixi, humiliter & sincere offerant se legato, qui causa & voluntate sua cognitis, diligentius de propinquo diligenter saluti sua consulat. Sed nobilitatem tuam iterum atque iterum admonemus, sequo obsecramus per misericordiam Jesu Christi, ut tantam stragem & calamitatem per te induci non velis, quantam necessario securam videmus in Christianis, si Bohemos hereticos suscipias defendendos. Datum Roma apud S. Petrum XII. Calend. Junij. Anno Pontificatus nostri Quinto.

His Pontificis precibus & mandato victus Alexander, revocato exercitu, Bohemos deseruit; Barones vero & nobiles Hussitar, spe sua frustrati, & impotentis Zisca dominationis perterriti, arma contra eum sumunt: quorum ille ad tria millia cecidit, & reliquos qui Pragam se receperant, obsedit: sed tandem Rokyzana potissimum, Hussitici Prædicantis operâ pax facta est. His liberatus periculis Zisca, exercitum in Austriam eduxit, ferro & incendijs quacumque ibat, grassatus, & fœdissima immanis cuiusdam & Barbari furoris vestigia post se tamquam aliter Attila relinquens. Post multas tandem & continuas victorias, tam contra Sigismundum Regem quam Germaniæ Principes, qui auxilium Imperatori tulerant, obcentas (quas particulatim hoc loco enumerare nihil necesse est) quum iam de pace in Ziscæ quidam summum emolumentum (ut cui gubernatio totius regni, Ducatus insuper & magnam auri pondus à Sigismundo promissa fuerat) non sine Regiæ Maiestatis dedecore ageretur, peste tactus in itinere exspiravit: Mōstrum (Æneas inquit) detestabile, crudele, horridum, importunum, quod postquam manus humana conficere non valuit, digitus Dei extinxit. Ferunt illum morti vicinū iussisse cadaveri suo pellē detrahi, & ex ea tympanū fieri; nihil dubitare se inquitens, quamprimum tympani eius sonitum hostes audirent, statim fugam arrepturos. Magnum sane belli fulmen Ziscam fuisse, nemo res ab ipso gestas contemplantus negabit.

De eo Baptista Fulgofus sic loquitur. (a) Qui amissi in eo profusus luminis incommoda, atque ex alia parte rerum quas cæcus gessit, magnitudinem pensitare voluerit; tantum Hannibali Sertorioque altero tantum oculo captis, eum præpositurus est, quantum ipsi propter lumen ei qui profusus cæcus erat, proponendi viderentur. Hæc enim gloria, quæ ingens ac rara est, decessit, quod dum vixit, maximis prælijs victor, numquam ab hoste superatus fuit. Qui non minus cum Natura certasse videri debet, quam senier Marius aut Scæva. Nam quamquam grandes natu multique vulneribus debilitati essent, hominis tamen speciem servabant. A quibus tantum Joannes Zisca ob cæcitate abfuit, quantum à vivente mortuus. Neque enim inter videntes cæcus alius quam mortuus appellari potest. Hæc Fulgofus.

V. Mortui Ziscæ, cuius ductu hæreticorum res tam prospere successerant, memoriam Taboritæ tam superstitiose vel idololatrice potius coluerunt, ut eius effigiem in porta oppidi Taborienfis publice spectandam locarint, adstante Angelo, calicem manibus præferente. Quamvis autem tanti Ducis mors hæreticorum rebus multum incommodatura videretur; nihilo tamen segniores facti plerique Procopium quandam ducem elegerunt, qui Taboritarum nomine bellum deinceps gessit. Pars altera, hoc reiecto, Orphaos se appellavere, quasi Ziscæ tamquam Patris obitu, omni solatio orbati. Procopius ille cognomen Rasus dictus fuit, eo quod sacerdos fuisset: sed & Magni nomen deinde, ob multas res feliciter gestas, ei inditum fuit. Orbitæ quoque Bedricū quandam Moravum natione, itidem sacerdotem apostatam, ducem sibi elegerunt, qui Silesiam assiduis bellis afflixit, & non sine ipsorum etiam Hussitarum stupore & destinatione, uxorem publice duxit. Tres hi duces dici sane vix potest, quanta vicinis regionibus damna intulerint, non villis tantum & pagis, sed multis etiam opulentis oppidis direptis, per ludibriū bellum se Philistæis & Idumæis facere dictitantes. Sic illi Catholicos appellabant, in quibus vexandis & ad internicionem, si possent, delendis nullum omnino quod vel sevissimus umquam tyrannus excogitare poterit, crudelitatis genus prætermiserunt, nulla sexus, nulla status, nulla ætatis habitatio, cædibus in omnes promiscue sævientes.

Quin

a Lib. 3. de Fortitudine.